

ROMANA

Széles a világ
– nagy a szerelem

Merline Lovelace

Vigyázz a dadussal!

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Merline Lovelace, 2016 – Vinton Kiadó Kft., 2019

A ROMANA 679. eredeti címe: *Third Time's the Bride!* (Harlequin Special Edition)

• *Magyarra fordította:* Hulley Orsolya

A Hamlet-idézet Nádasy Ádám fordítása.

Nyomtatásban megjelent a ROMANA 679. számában, 2019

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-726-5

• *Kép:* Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2019

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Műszaki vezető:* Sárai Szabó Mária

• *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail-cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

1. FEJEZET

Dawn McGill nem állíthatta, hogy túl sok sikertörténettel büszkélkedhet a férfiakat illetően. Az évek során volt néhány remek kapcsolata, kétszer el is jegyezték, ám mindkét alkalommal megfutamodott röviddel az esküvő előtt.

Ezért is lepte meg annyira, hogy végül valakinek mégis sikerült elrabolni a szívét. Az egész az olaszországi körútjuk alatt történt, ahová két barátnőjével, Kate-tel és Callie-vel utazott. Még meglepőbb volt, hogy rajongásának tárgya egy hatéves kis pukkancs volt barna hajjal, angyalian kék szemekkel és a legszemtelenebb mosollyal, amit csak el lehet képzelni. Tommy, a rosszcsontról már az első velencei találkozásukkor az ujjja köré csavarta.

Az északolasz körutazás után a három barátnő Rómában találkozott újra egymással. Kate férje, Travis ugyanis a Trevi-kútnál, romantikus szertartás keretében újíttotta meg házastársi esküjét. Nagy pillanat volt, mert korábban veszélybe került, majdnem válással végződött a házasságuk. Tommy és az édesapja, Brian Ellis is ott volt a ceremónián. Brian és Travis a Velencétől északra fekvő NATO-támaszponton dolgoztak együtt, mégpedig egy szigorúan titkos projekten.

Dawn túl merevnek és konzervatívnak találta az apát. De a gyerek... Örömmel és elragadtatással figyelte minden mozdulatát. Tommy most épp a szökőkút peremén egyensúlyozott, apja a pólójánál fogva tartotta, nehogy beessen a vízbe.

A három barátnő félkörben állt. Az okos és szép Kate, aki boldog volt, mert mégsem ment tönkre a házassága, a csendes Callie, aki még jobban magába fordult, mióta feladta állását a gyermekvédeleminél, és végül a vidám Dawn, aki jókedvűen felnevetett, mikor Tommy véletlenül lefröcskölte magát vízzel.

– Ez a gyerek nem fél semmitől! – állapította meg derűsen.

– Született kalandor, akárcsak te – mosolygott Callie. – Hányszor kerültünk bajba miattad!

– Ne kenj rám mindent! Emlékszem, egyik éjszaka te beszéltél rá minket, hogy másszunk be a könyvtár ablakán! – Dawn ezután Kate-re vigyorgott. – Te pedig rávettél, hogy kössük el a bátyám kocsiját, és menjünk el a bevásárlóközpontba! Majdnem a dutyiban kötöttünk ki autólopásért!

Dawn derűs arccal mondta ezt, pedig keserű nyomokat hagyott benne az emlék. A szülei akkor már évek óta állandóan veszekedtek. Egymást okolták, amiért lányuk összetűzésbe került a törvénnyel.

A bátyjai kollégiumba menekültek a szülőház mérgezett légköréből, ám Dawn csak akkor kezdte a középiskolát, így kénytelen volt végignézni és -hallgatni szülei mindjobban eldurvuló veszekedéseit.

A válás mindenki számára megkönnyebbülést jelentett volna, ám az sem sült el jól: szörnyű jogi hercehurcába torkollott. Nem tudtak megegyezni, kinél lakjon a lányuk, így Dawn a bírói döntés nyomán az apja és az anyja között ingázott.

Az emésztő hatalmi harc kikezdte Dawn derűs, kiegyensúlyozott alaptermészetét. Kate és Callie nélkül teljesen odalett volna az életvidámsága. Massachusetts nyugati részén, egy Easthampton nevű kisvárosban nőttek fel, és az általánostól kezdve elválaszthatatlanok voltak. Travis csak úgy emlegette őket: a legyőzhetetlenek.

Dawn lelki rokonának érezte Tommyt: a kisfiú elvesztette az édesanyját, s ez a veszteség éppúgy nyomot hagyott benne, mint őbenne a szülei állandó konfliktusa.

Kár, hogy az apjával nem olyan jó a viszonyom, gondolta sajnálkozva. Elnézte a férfit, amint megpróbálja lerángatni Tommyt a szökőkút pereméről. Őrülten szexi, azt meg kell hagyni. Úgy száznyolcvan centi magas, izmos. Sűrű barna haja és ragyogóan kék szeme van.

Velencében találkoztak először, és Brian elragadtatva nézett rá. Ám a fény gyorsan kihunyott a tekintetéből, mikor Dawn egy másik ismerőssel kezdett flörtölni.

Na és? Kit érdekel? Hiszen csak pár napra szegődött el Tommy mellé dadusnak! Arra az időre,

míg Mrs. Wells, a balesetet szenvedett dadus fel nem épül, illetve Brian nem talál szakképzett munkaerőt a helyére.

Dawn egyébként grafikusként dolgozott egy nagyvállalat számára, s már bejelentette, hogy egy ideig távmunkában végzi a feladatait.

– Biztos vagy benne, hogy megelégszel majd ezzel a munkával? – kérdezte Kate.

– Ugye ez nem veszélyezteti a marketingigazgatói kinevezésedet? – érdeklődött Callie.

– Nem. Talán. Fogalmam sincs! Mindegy, szeretnék egy kis időre megszabadulni a hisztis művészekről és a számítógépes szakiktól. Meg úgyis bárhonnán végezhetem a munkámat.

– Ha igazgató leszel, akkor nem – vitatkozott Kate. – És tudom, hogy nem csak hisztis művészek és számítógépes szakik között töltöd a napjaidat.

Tommy leugrott a szökőkút pereméről, és Dawnhoz sietett.

– Gyere, be kell dobnod egy érmét a vízbe! Apa azt mondja, hogy ez a hagyomány.

– Már megtettem, mikor a lányokkal megjöttünk Rómába.

– Ó... De apa két érmét adott. Egyet neked, egyet nekem.

– Hát jó, legyen!

Összeállt a társaság. Brian, Kate, Callie, Dawn és Tommy mellett Travis Westbrook őrnagy, Kate férje, a légerő pilótája, aztán Carlo di Lorenzo herceg, az alacsony, energikus tiszt, aki nagy hős volt, s mellette nagy szoknyavadász, továbbá Joe Russo, annak a különleges egységnek a parancsnoka, amely Carlo herceg biztonságára vigyázott a NATO-támaszponton.

Brian nagyra becsülte a férfiakat. Annyira, hogy Wetsbrook őrnagynak állást ajánlott a saját vállalatánál, az Ellis Aeronautical Systemsnél (EAS).

Travis észrevette, hogy Brian folyton Dawnt nézi.

– Tudod, mire vállalkozol? – kérdezte.

– Ezt hogy érted?

– Azóta ismerem a másik két lányt, amióta Kate-et. Szerintem illik rájuk, amit mifelénk mondanak.

– Mért, mit mondanak?

– Hogy a szőkék vadak, a barnák szendék, a vörösek meg kiszámíthatatlanok.

A szőke Kate nevetett, a barna Callie mosolygott, Brian viszont nem találta viccesnek a megjegyzést. Szeme visszavándorolt Dawnra. Vörös hajával, zöld szemével, nőies domborulataival mágnesként vonzotta a tekinteteket.

Én sem vagyok kivétel, gondolta Brian. Tiszta bolond vagyok, hogy felvettem dadusnak. Ha Mrs. Wells nem töri el a bokáját... Ha nem lennék olyan elfoglalt... Ha a fiam nem könyörög, hogy vegyem fel...

Nem baj, hiszen csak egy hétről van szó. Legfeljebb kettőről. Amíg nem talál megfelelő helyettest Mrs. Wells pótlására, aki Kaliforniába utazott a nővérehez. Nem lehetett tudni, visszatér-e Tommyhoz, lesz-e hozzá elég kitartása és energiája.

Dawnnak elegendő volt mindkettőből. Ráadásul roppant intelligens teremtés volt, impozáns referenciákkal. Grafikusként és reklámszakemberként szerzett diplomát Bostonban, majd dizájnban Georgetownban. Az egyik kozmetikai cégnél volt grafikus, és jelentős előléptetés előtt állt.

Nem is a szakmai, hanem a magánélete jelentette a problémát. A vonzó Ms. McGill úgy gyűjtötte a férfiakat, ahogy mások lepkéket vagy bélyeget gyűjtenek. Brian nem akarta, hogy fia egy érzelmileg kiszámíthatatlan személyhez kötődjön. Vagyis ne kötődjön *annyira*, javította ki magát, mikor meghallotta a gyerek vidám kacagását. Tommy és Dawn háttal álltak a szökőkútnak. Egyszerre, hangos diadalordítás kíséretében hajították át az érméket a válluk fölé. Mindkét pénzdarab nagy csobbanással landolt a szökőkútban.

– Klassz dobás! – kiáltotta Travis. – Jól eltaláltátok!

– Hála istennek – dünnyögte Brian. – Talán sikerül anélkül elhagynunk Olaszországot, hogy maradandó kárt tennénk benne. Erről jut eszembe... – Gyors pillantást vetett a Miki egeres órára, melyet Tommytól kapott a születésnapjára. – Indulnunk kell a repülőtérre. – A többiek felé

fordult. – Tényleg senki sem akar velünk tartani?

A társaság tagjai ismét visszautasították az ajánlatot. Kate és Callie el akart tölteni még egy napot Rómában, Travisnek a támaszponton volt tennivalója, a herceg visszatért az egységéhez Rómába, Joe Russóra pedig újabb szupertitkos megbízatás várt.

Joe annyira jól végezte a munkáját, hogy Brian megkérte egy biztonsági teszt lefuttatásával a EAS-nél.

– Majd szólj, hogy mikor tudsz kezdeni.

– Oké. Küldd el a munkafolyamatokat, mert fel kell készítenem a csapatomat.

– Rendben. Akkor hát...

Brian körbenézett. Hamar megkedvelte, sőt megszerette a társaságot. A három férfit a barátjának tekintette, Callie és Kate is közel került a szívéhez. Aztán ott volt még Dawn, aki arcán elégedett mosollyal közeledett felé. Tommy boldogan ugrándozott mellette.

– Láttál minket, papa? Rögtön elsőre betaláltunk!

– Láttalak bizony. Ügyes voltál, kis komám. Maga is az volt, Dawn. De most már indulnunk kell a reptérre.

Tommy felnőtteken kezet rázott mindenkivel, Dawn megölelgette a társaságot. Carlótól, aki Korzikától Cannes-ig bárhova elvitte volna, kokett mosollyal búcsúzott, a komoly Joe-tól pedig tartózkodóan. Travisnek megveregette a vállát.

– Túl sokáig voltatok távol egymástól, te meg Kate. Szóval igyekezz minél előbb hazaérni. És csináljatok végre egy kisbabát!

– Igenis, hölgyem – vigyorgott Travis.

A barátnőktől nem lehetett ilyen könnyen elbúcsúzni. Mindhármuknál eltörött a mécses. Tommy érdeklődve, részvevőn nézte a jelenetet, Travis meg csak a szemét forgatta.

– Ne aggódj, mindig ez van. De előbb-utóbb megnyugszanak – mondta.

– Nem hiszem el, hogy ilyen hamar véget ért az itáliai kalandunk – szomorkodott Callie. – Olyan sokáig álmodtunk erről.

– Még visszajövünk. – Dawn nagyot nyelt. – Egy nap biztosan visszajövünk.

Kate derűsebb témával állt elő, s ettől a hangulat is rögtön megjavult.

– Szerintem fantasztikus, hogy Brian és Tommy Bethesdában él. Az csak fél órára van tőlünk Travisszel. Te pedig, Callie, lakhatnál nálunk, amíg nem találsz új munkát.

– Inkább nem. Hiszen babát terveztek. Semmi kedvem hallgatni, ahogy ti ketten... – Callie gyors pillantást vetett Tommyra – a gyerekágyat szerelitek.

2. FEJEZET

A céges repülő, az EAS által kifejlesztett fedélzeti elektronikával felszerelt Gulfstream G600 felszállásra készen állt.

Brian büszkén járatta végig a gépmadáron. A karrierje csupán tizenkét éve kezdett felfelé ívelni, amikor megalapította kis cégét, mely fedélzeti rendszereket gyártott repülőgépek számára. Ötezer dollár alaptőkével vágott bele, melyet az apósától kapott kölcsön. Akkor lépett ki a haditengerészettől, s inkább a lelkesedés hajtotta, mint az üzleti szellem.

Caroline nélkül nem sikerült volna, gondolta. Az asszony a jövőbe látott: együtt tették naggyá a vállalatot. Sajnos Caroline nem érthette meg, hogy a cég felkerült a legsikeresebb vállalkozásokat felsoroló listára. *Még a fiunk első születésnapját sem érte meg...*

Edhez, a pilótához fordult, hogy elterelje a gondolatait.

– Hogy bírta Mrs. Wells a repülőutat?

– Remekül. Az ápolószemélyzet jól gondját viselte. – A pilóta Tommy felé fordult. – Szia, kis legény, milyen volt Olaszországban?

– Nagyon jó! Dawnnal gondoláztunk Velencében, papával meg elmentünk a Colosseumba.

– Hű, ez nagyon jól hangzik. – Ed Dawn felé biccentett. – Örülök, hogy megismerhetem, Ms. McGill.

– Szólítsa csak Dawnnak – mondta Tommy. – Legalább száz évvel fiatalabb, mint Mrs. Wells, szóval simán lehet a keresztnévén szólítani. Hozzánk fog költözni!

– Ne mondd!

– De, mondom. Amíg Mrs. Wells talpra nem áll.

Ed tapasztalt céges pilóta volt, és ügyesen uralkodott az arcvonásain, de nem ebben az esetben. Dawn McGill volt ugyanis a legjobb nő, aki valaha megfordult az EAS vállalati gépének fedélzetén. Brian is erre gondolt, miközben az ülések között távolodó Dawn formás fenekét figyelte.

Hosszú lesz ez az út, nagyon hosszú, gondolta, és felsóhajtott.

Amikor csak lehetett, magával vitte Tommyt az üzleti útjaira, ezért a kisfiú jól ismerte a gépet, s apróra meg is mutatta új dadusának, miután elérték az utazómagasságot.

– Van benne zuhanyozó, vécé és két kinyitható ágy!

Beléptek a kis különszobába.

– Hű, de klassz! Két külön ágy!

– Az egyik az enyém, a másik apukámé. Elöl is van Ednek és a másodpilótának. Hosszú repülőutakon mindig váltják egymást. Odaadom neked az ágyamat. Én majd alszom a székben.

Brian felnézett, és a tekintete találkozott Dawn tekintetével: smaragdzöld szeme vidáman és élénken ragyogott.

– Sok dolgom van – mondta Brian a kisfiának. – Mit szólnál, ha ma este mi ketten idekint aludnánk, a szobát pedig átengednénk a dadusodnak?

– Rendben. – Tommy megfogta Dawn kezét. – Gyere, megmutatom a konyhát.

Amint elhaladt mellette, Brian megérezte az illatát. Enyhe illat volt, mégsem hagyta nyugodni Velence óta. Nyár és narancs, és még valami, amit nem tudott azonosítani.

A kitűnően felszerelt konyha mellett az érintőképernyős multimédia-központ volt a fő attrakció. Brian végtelenül hálás volt a játékokért, rajz- és mesefilmekért, melyekkel néhány órára leköthette a fia figyelmét.

– Nézd, csak meg kell nyomni ezt a gombot. – Hatalmas, beépített vászon bukkant elő a falból. – Nagyon sok filmünk van. Ha akarod, megnézhetjük a *Jégkirálynőt*.

– Hányszor is láttuk Velencében? Ötször? Hatszor?

– Na és?

– Csak nézzük meg, hogy mi van még. Nahát! Itt *A szépség és a szörnyeteg!* Azt szereted?

– Jaj, neeeee!

– Miért?

– Olyan undi az a szerelmes izé!

– Néha tényleg elég undi tud lenni – mosolygott Dawn.

– Attól még megnézhetjük! Vedd fel a fülhallgatót, hogy a papa tudjon dolgozni.

Briant rendszerint nem zavarták a nagy vásznon villódzó képek, zavartalanul dolgozott a laptopján. Ám ezúttal...

Dawn lerúgta a cipőjét, és kényelmesen elhelyezkedett a székében. Minden lábkörme más színűre volt festve! Levendula, pink, türkiz, azúr, zöldeskék...

Nem, lehetetlen dolgozni ilyen körülmények között!

3. FEJEZET

Tommy rögtön vacsora után elaludt. A kényelmes, széles székek éppen megfeleltek gyermekágyának. Dawn betakargatta, aztán Brian mellé telepedett, aki meghívta egy brandyre.

– Megmondtam a titkárnőmnek, hogy mindent készítsen elő, mert átmenetileg a portáslakban fog lakni.

Brian hangsúlyosan ejtette az „átmenetileg”-et. Dawn lopott pillantásokat vetett a férfira, akivel csupán egy hete találkozott először. Brian közben levette a felöltőjét és a nyakkendőjét, és kinyitotta az ingén a felső gombokat. A selymes fényű anyag kiemelte szeme ragyogó kékjét.

– Nem nagyon kedvel, igaz?

Briant nem lepte meg a kérdés. Kimérten, higgadtan válaszolt.

– A fiam odavan magáért, akárcsak Kate és Callie. Ennyi támogatás mellett nem nagyon számít az én véleményem.

– Ugyan már! A maga véleménye a legfontosabb, ha a fiáról van szó. – Dawn ivott egy korty brandyt. Égette a torkát. – Szóval... miért reagál olyan zavartan, ha belépek?

– Őszintén akarok válaszolni. Tommynak szerető nagyszülei vannak. Mrs. Wellsre úgy tekint, mint egy harmadik nagymamára. Igazából egy anya hiányzik neki. Bár... – Brian elmosolyodott, s ettől teljesen megváltozott, szinte kinyílt az arca. – Tommy már megpróbált néhány dolgot, hogy kitöltse ezt az űrt. Először a gyerekorvosra szállt rá. Szegény doktornő egy idő után bevallotta, hogy már van férje. Aztán következett a tanító néni... Csak annyit mondok: mindketten boldogok voltunk, mikor végre befejeződött a tanév.

– Láttam magáról néhány képet az interneten. Láttam, milyen hölgyek kísérik el a nyilvános rendezvényekre. Szerintem bármelyikük boldogan kitöltötte volna azt a bizonyos űrt...

– Tommyban talán, de bennem nem – mondta Brian hidegen. – És ha most megbocsát...

Dawn kiitta a brandyt, aztán visszavonult a kabinba. Lezuhanyozott, és bebújt a takaró alá. A hajtómű zümmögése megnyugtatta: hamarosan mély álomba merült.

Ragyogó napsütés fogadta az utasokat Washingtonban. Landolás után rögtön átszálltak egy limuzinba.

Brian szeretett maga vezetni; az EAS központja csupán néhány kilométerre volt bethesdai otthonától. A hosszú repülőút után azonban most inkább Dominikra, a sofőrjére bízta a vezetést.

Dominik is igyekezett nem kimutatni az elragadtatását, miután bemutatták Tommy új dadusának.

Amint a belvárosba értek, a kislány felcsapott idegenvezetőnek.

– Ez itt a Pentagon – mondta. – Azt ott pedig a Jefferson-emlékmű. Thomas Jefferson elnök volt, mégpedig sorrendben a... ööö...

– Harmadik – szólta Dawn. – Elég jól ismerem Washingtont, Georgetownba jártam főiskolára.

– Tényleg? Hányadik osztályba jártál?

– A mesterképzésem volt itt, szóval körülbelül a tizenhetedik osztályba.

– Tizenhetedik?! – Tommy nagy szemeket meresztett. – Én csak most kezdtem az elsőt. Szóval még ki kell járnom... tizenhat osztályt?

– Talán. Attól függ, milyen terveid vannak. Kérdezd meg apukádat, hogy ő mennyi ideig tanult.

– Apa, mennyi ideig tanultál?

– Az általánossal együtt több mint tizenhét évig – felelte Brian. – De nem egyvégtében. Néhány egyetemi kurzusra együtt jártam az édesanyáddal. Műszaki kémiából tett mestervizsgát. Ott ismerkedtünk meg.

– Már mesélted. Nézd csak, ott az Ivo Dzsima-emlékmű. Ugye ők is a haditengerészetnél szolgáltak?

– Igen.

Briant bűntudat gyötörte, amiért Tommy kevéssé érdeklődött az édesanyja iránt. Bűntudata felerősödött, mikor Bethesda határához érték, és előzönlöttek az emlékek...

Caroline hat hónapos terhes volt. Nagy, vidám családot akart, s ebben a szellemben keresett házat. A telek megvásárlása után sok időt szánt arra, hogy lakályossá varázsolja új otthonukat. Itt mindenről ő jutott eszébe: a gyönyörű kertről, mely tavasztól késő őszig zöldellt és virágzott, a nagy manzárdablakokról, melyeket azért választott, mert a párizsi nászútjukra emlékeztették.

Caroline halála után Brian el akart költözni, de végül mégsem tette meg. Egyszerűen botorság lett volna, mivel a ház egészen közel volt a vállalat székhelyéhez, s mert Tommy számára ez jelentette az otthont.

Nem hűtlenség, ha Dawn egy kis időre beköltözik a portáslakba, gondolta. Tommy ragaszkodik hozzá, és csak ez számít. A fia teljesen összezavarodott Mrs. Wells balesete után: azt hitte, az asszony meg fog halni a műtőasztalon. Éppen úgy, ahogy az édesanyja.

Tommy boldogan, izgatottan rohángált, a főépületet mutogatta a dadusának. A napsütötte nappalit, a vidéki ház stílusában berendezett amerikai konyhát, a teraszt és a tágas kertet a fehér pavilonnal.

A konyha melletti helyiség tele volt modern berendezésekkel, melyek Tommy elmondása szerint olyanok voltak, mint egy úrhajó alkatrészei. A garázsban egy SUV és egy kisebb autó parkolt.

Brian átadott Dawnnak néhány kulcsot.

– Tessék, a portáslak, a főépület és a kisebbik autó kulcsa. Csak lízingelem. Ha kívánja, lecserélem nagyobbra.

Olyanra, ami jobban illik a vörös hajához és a színes lábkörmeihez...

– Nem kell lecserélni – mondta Dawn.

Tommy kinyitott egy másik ajtót, mely tetővel fedett, burkolattal borított útra nyílt.

– Erre kell menni a portáslakhoz.

A kis bungáló legfeljebb húsz méterre lehetett a főépulettől. Mrs. Wells ide vonult vissza, ha nyugalomra vágyott. A személyzet kialakított Dawn számára egy kis lakosztályt, és feltöltötték az élelmiszerkészleteket.

– De hát ez tökéletes!

A konyhából nyíló teraszcsoportra kisietett a kertbe. A gyepen élénk színű őszi virágok nyíltak, a fehér pavilonnál pedig el sem lehetett képzelni jobb helyet a reggeli kávé elfogyasztására.

– Dolgozhatok majd kint a laptopomon – tűnődött Dawn. – Bár szerintem ezek a gyönyörű virágok el fogják terelni a figyelmemet. Ez a fű meg egyenesen arra van, hogy bukfcencezen rajta az ember.

Tommyt láthatóan lelkesítette új dadusának hozzáállása.

– Ha már a figyelemelterelésnél tartunk... jövő héten kezdődik az iskola, ugye? – kérdezte Dawn.

– Igen.

– Szóval a hét hátralévő részében kitombolhatjuk magunkat! Feltétlenül meg kell néznünk a pandákat az állatkertben, aztán az új kiállítást a műszaki múzeumban, aztán meg...

– El kell menniük vásárolni – vetette közbe Brian.

– Igen, az is. Az összes bevásárlóközpontot ismerem ötven kilométeres körzetben. És te, Tommy? Szeretsz vásárolni?

– Dehogya!

– Akkor miért javasolta? – kérdezte Dawn Brian felé fordulva.

– Kaptunk egy hosszú listát az iskolától. Meg az egyenruhához is kellenek dolgok...

– Tommy egyenruhát visel?

– Szerintem klassz dolog – vetette közbe a kisfiú. – Ha minden gyerek egyformában van, akkor nem csúfolhatják ki egymás ruháját.

– Ez igen észszerű magyarázat. Akkor hát a bevásárlást is felveszem a programok közé.

– Kinyomtatom a listát, és reggelinél odaadom. Persze csak ha van kedve csatlakozni hozzánk.

– Mrs. Wells sokszor velünk is vacsorázott. Kivéve, ha fáradt volt, és fel kellett polcolnia a lábát.

De te nem nagyon vagy fáradt, ugye?

Dawn nem akart csalódást okozni Tommynak. Különösen azután, hogy „legalább száz évvel fiatalabbnak” gondolta Mrs. Wellsnél.

– Néha elég fáradt vagyok.

Tommy értetlenül vakargatta az orrát.

– Természetesen megértjük, ha egyedül kíván étkezni – vágott közbe Brian.

– Legfeljebb akkor fogom ezt tenni, ha nagyon sok dolgom van. Egyébként örömmel étkezem önökkel.

– Nos, akkor... mivel a gépen ettünk melegeket, úgy gondoltam, hogy ma estére néhány szendvics is megteszi. Egy óra múlva megfelel?

– Ott leszek.

4. FEJEZET

Dawn lezuhanyozott, és belebújt a kedvenc farmerjébe. Alig múlt hat óra, de már sötét volt az ég. Hosszúra nyúltak az árnyékok a kertben, megfakultak a dáliák, a szél az útra fújta az első őszi faleveleket.

A főépület nagy volt, hívogató. A konyhában égett a villany, Brian az asztalnál állt. Dawn gyomra összerándult a látványtól. Meglepte és bosszantotta a reakciója.

– Ne légy hülye – dörmögte maga elé. – Nyilvánvalóvá tette, mit érez irántad. Menj be, légy barátságos, az erotikus gondolatokat pedig tartsd meg magadnak.

Bekopogott.

– Nyitva van!

Hangos dzsesszmuzsika fogadta odabent. Brian gyorsan lejjebb vette a hangot.

– Elnézést. Ha egyedül vagyok, hangosan szól a zene. Válasszon italt. – Fejével a pulton várakozó vörösborra mutatott. – Az egy elég tisztességes vörösbor. De ha nem szereti, a hűtőben talál fehéret.

– A vörös jó lesz.

Dawn töltött magának, s közben Briant figyelte, aki néha kortyolt az italából. Nedves volt a haja, frissen zuhanyozhatott. Nem öltönyt viselt, hanem farmert és piros pólót. Borostás volt; Dawn nem igazán szerette a borostát, de Brian esetében még ezt is vonzónak találta.

– Hol van Tommy? – kérdezte.

– Hirtelen nagyon elfáradt. Úgy kellett felcipelnem a szobájába. Alszik, mint a bunda.

Brian mérnöki pontossággal szelte fel a paradicsomokat. Dawn eddig nem találta szexinek a mérnököket, de kezdett megváltozni a véleménye.

– Valószínűleg hajnali háromkor fel fog ébredni az időeltolódás miatt. Nem lesz vele könnyű, míg át nem áll itteni időre.

– Gondoskodom róla, hogy holnap az állatkertben felhasználja az összes energiáját. És ha nagyon idegesít, akkor a dzsekijénél fogva felakasztom a jegesmedvéknél a kerítésre. – Dawn elvigyorodott. – Csak vicceltem!

– Hát, tudja... – Brian salátát, hagymát, sajtot tett a tányérra a paradicsomok mellé. – Néha én is ilyesmiről ábrándozom.

– Aztán ránéz az emberre a nagy, ártatlan szemével, és az ember rögtön elfelejti az összes bosszúságot.

– Ezt elég jól összefoglalta. Szalonnás szendvics megfelel? Ez van, vagy hideg sült csirke.

– A szalonna remek lesz.

– Teljes kiőrlésű kenyér?

– Szuper!

Brian elővette a veknit, s hozzá egy kenyérvágó kést.

– Majd én megcsinálom. Maga csak törődjön a szalonnával. – Dawn a pulthoz lépett, és levágott két szelet kenyeret. Brian néhány centire állt tőle, és megütközve nézett rá. – Valami nincs rendben? – kérdezte Dawn.

– A samponja az! Valami citrusféle, de képtelen vagyok kitalálni a másik összetevőt – felelte Brian. – Egészen bele vagyok zavarodva!

Dawn testén izgatott borzongás futott végig. Milyen nevetséges! Egy csomó férfi mondott már neki ilyesmit, mégsem borzongott meg tőle.

– Biztos a lótuszvirágra gondol – magyarázta. – Az a cég gyártja, aminek dolgozom. Citrom, lótuszvirág és egy csepp kókuszolaj a fényesebb hajért. Csak természetes összetevőkből készül.

– Azt hiszem, még sose szagoltam lótuszt – mondta Brian közelebb hajolva. – Az ujjá köré tekerte Dawn egyik hajtincset. – És még ilyen selymes haját sem érintettem.

Nocsak, miket nem hoz ki Távolságtartó úrból egy közös vacsora! Dawnt egészen magával ragadta a helyzet, egy pillanatra azt is elfeledte, hol van.

A férfi gyengéden megsimogatta az arcát.

– Ami a repülőúton folytatott beszélgetésünket illeti...

Miféle beszélgetés? Dawnnak hirtelen minden kiment a fejéből.

– Nincs magával semmi bajom – fűzte hozzá Brian. – Sőt, éppen ellenkezőleg. Sajnálom, hogy nem tehetjük azt, amit most nagyon szeretnék megtenni.

– Tényleg nem tehetjük. – Dawn hangja megbicsaklott, mert Brian ismét megcirógatta az arcát.

– De tulajdonképpen miért is nem?

Brian leengedte a kezét. Abban a konyhában álltak, amit Caroline tervezett, azok alatt a rézserpenyők alatt, melyeket az athéni bolhapiacon vásárolt. A teljes kiőrlésű kenyérhez is Caroline ragaszkodott.

Brian tudta, hogy nem kellene büntudatot éreznie. Mindenki ezt mondta neki: a szakemberek, a barátai, a kollégái. A legtöbben össze is akarták hozni valakivel. Özvegysége öt éve alatt találkozott néhány nővel. Könnyed találkák voltak, és egyiküket sem vitte haza magához.

El sem tudta volna képzelni, hogy szenvedélyesen megcsókoljon valakit a konyhában, letépje róla a ruhát, odanyomja a konyhapultnak, és...

Ó, az ördögbe is!

– Mert Tommy odafönt van – sóhajtotta. – Bármikor felébredhet és betoppanhat.

Dawn a szemét forgatta.

– Tényleg borzalmas lenne, ha a konyhába lépve látná, amint összeér az ajkunk! Te szent ég!

Brian mondani akart valamit, de Dawn leintette.

– Tudom, tudom! Tilos a csók ebben a házban. Na mi lesz? Megsüti végre azt a szalonnát?

Brian egészen összezavarodott Dawn reakciójától. Úgy érezte magát, mint egy tinédzser, akit túsul ejtettek a hormonjai. Betette a szalonnaszeleteket a sütőbe. Pillanatokon belül szétterjedt az illat, elnyomva minden mást – többek között a lótuszvirágét.

5. FEJEZET

Éjfél felé Dawn még mindig nem volt fáradt. Nem csoda, hiszen öt órát aludt a repülőn. Tele volt energiával. Meg az sem hagyta nyugodni, ami a konyhában történt. Majdnem megcsókolták egymást Briannel!

Nem voltak illúziói: ez csupán testi vonzalom, semmi más. Máskor is átélt már hasonlót: egyszerűen nem bírtak magukkal a hormonjai.

Az a reklám is ezt ígérte, amin éppen dolgozott a kollégáival. Nemrég vette át az új termékcsaládot, melyet a chicagói egyetem kutatásai alapján fejlesztettek ki. A tanulmány kimutatta: a természetes anyagok különböző kombinációja sokféle reakciót válthat ki a szervezetből, s az egyik ilyen reakció különösen felkeltette Dawn érdeklődését. A levendula és a tök illatának kombinációja, mely bizonyítottan növeli a férfivágyat.

Más irányú kutatásokkal is foglalkozott – például tőle származott az ötlet, hogy kombinálják a citromot a lóbuszvirággal. A sampon valóságos csodát tett nehezen kezelhető loknijával, ráadásul Brianre is maradandó hatást gyakorolt.

Nem érdemes belemenni ebbe a dologba, gondolta Dawn, hiszen Briannek eszében sincs tartós kapcsolatot kezdeni.

Tisztában volt azzal, milyen híre van: flörtölős, könnyelmű teremtésnek gondolják, aki sokszor váltogatja a partnereit. Pedig nem ez volt az igazság. Igaz, szeretett flörtölni, de ennél ritkán lépett tovább.

Az órára pillantott. Éjjel fél egy volt Washingtonban, vagyis Rómában kora reggel. Kate és Callie már biztosan ébren van, hiszen menniük kell a repülőtérre.

Ráklíkkelt a FaceTime-ra, és türelmetlenül várta a kapcsolódást. Elsőként Kate elégedetten vigyorgó, éber arca jelent meg a képernyőn.

– Látom rajtad, hogy ma reggel szexeltél – jelentette ki Dawn.

– Talált! És csodálatos volt, fantasztikus, felejthetetlen. Éppen felment a nap a dombok mögött, amikor...

– Kímélj meg a részletektől!

– Miféle részletektől? – kapcsolódott be Callie.

– Kate ébredéséről beszélünk. Jól indult a napja, az biztos – mondta Dawn, majd közelebb hajolt a képernyőhöz. – Te viszont úgy nézel ki, mint a túlfőtt széles metélt.

– Jaj, nagyon köszönöm. – Callie ajka ironikus mosolyra húzódott. – Te se nézel ki valami rózsásan. Az időeltolódás?

– Valami olyasmi.

– Pontosabban?

– Semmi.

– Nem tudsz minket átverni! Már azelőtt ismertünk, hogy fogszabályozót kaptál. Szóval? Mért vagy olyan fura? – kérdezte Kate.

– Azt hiszem, le kell cserélnem a samponomat.

Nemhiába voltak barátnők: a két lány azonnal értette, mi van a megjegyzés mögött.

– Akkor dobd ki! Most rögtön!

– Anyira nem sürgős. Elvégre nem élet-halál kérdése.

Callie jobban elmerült a témában:

– Azt mondtad, hogy túl távolságtartónak és hűvösnek látod Briant. Nem emlékeztet ez valakire?

– Hát, talán.

Az első jegyessége alatt Dawn figyelte arra, hogy a vőlegénye rendkívül gorombán bánik az eladókkal és pincérekkel. Mivel Dawn sokat dolgozott mindkét pozícióban az egyetemi éve alatt, képtelen volt elfogadni vőlegénye viselkedését. Rájött, hogy nemhogy nem szereti, de még csak nem

is kedveli őt.

A második jegyese barátságos volt, nagyvonalú és szórakoztató – addig a pillanatig, amíg úgy nem érezte, nem ő van a középpontban. Ekkor az életöröme azonnal átváltott bosszúvágyba.

Dawn nehezen tudta elképzelni, hogy Brian is hasonló átváltozásra lenne képes, de mivel már kétszer tévedett, nem voltak illúziói.

– Hát jó – mondta. – Kihajítom a sampont, és holnap veszek másikat.

– Helyes! – nyugtázta Callie. – Sajnos most mennem kell, de hamarosan találkozunk!

– Igen! – búcsúzott Kate. – És Dawn... nem akarok citrom- és lótuszvirágot szagolni, ha szombaton Briannel és Tommyval együtt eljöttök hozzánk vacsorára.

– Nálatok vacsorázunk?

– Aha. Travis szombat reggel hazajön.

– Azt hittem, először Floridába kell mennie.

– Igen, de kivesz pár napot. Callie is jön. Beleegyezett, hogy egy darabig nálunk lakjon. Szóval szombaton hétkor!

– Megbeszéltük!

Dawn kikapcsolta a számítógépet. Örült, hogy szóba hozta a barátnői előtt Briant, de közben azért büntudata is volt, amiért a férfit az exvőlegényeihez hasonlította. Brian elég távolságtartónak tűnt, de Dawn soha nem tapasztalta, hogy leereszkedően bánt volna bárkivel is. A pilótával és a sofőrrel is tisztelettel, a megbecsülés hangján beszélt.

Mély sóhajjal feltette a laptopot az éjjeliszekrényre, kikapcsolta a lámpát, és bebújt az ágyba. Élvezettel szívta be a lepedő friss, napsütötte illatát. Holnap új nap virrad, s már csak Tommyval fog foglalkozni, döntötte el, mielőtt mély álomba zuhant.

6. FEJEZET

Gyorsan elrepült a következő néhány nap.

Dawn elvitte Tommyt az állatkertbe és a múzeumba. Megvették az iskolához szükséges dolgokat, ellátogattak a West Potomac Parkba és a Tidal Basin nevű mesterséges tóhoz, ahol csónakáztak is.

Egyik kirándulás sem volt éppen veszélytelen. Tommy például majdnem beesett a tóba csónakázás közben, Dawn az utolsó pillanatban kapta el a mentőmellényénél fogva. A múzeumban pedig elcsavargott, és Dawn néhány idegőrlő percen át azt hitte, örökre elvesztette kis védencét.

Ettől eltekintve remekül szórakoztak. Tommy végig kérdésekkel bombázta, melyekre Dawn igyekezett megfelelni. Az időjárással is szerencsésük volt. A szokottnál korábban érkezett meg a hideg, kifújta a városból a szmogot és a fojtó nyári hőséget. Washington a legjobb arcát mutatta. A szobrokon megcsillant az őszi nap fénye, a csökkent turistaforgalom miatt könnyebb volt bejutni a múzeumokba.

Tommy büszkén mutatta apjának a fotót, melyen Dawnnal volt látható a Rooseveltt-émlékműnél. A művész az egykori elnök terrierjét is bronzba öntötte.

– Fala volt a neve, és nagyon okos volt – csillogtatta meg frissen szerzett tudását. – Bukfencezett, parancsra ugatott, és még mosolygott is.

– Tényleg okos lehetett.

– Az volt – biccentett a kisfiú. – És még a seregben is szolgált. Őrnagy volt, vagy kapitány... vagy ilyesmi.

– Azt hiszem, őrzetető – vetette közbe Dawn.

– Igen, az! És mindennap betett egy dollárt a malacperselybe, mert katonai egyenruhára gyűjtött! Jó nagy malacpersely lehetett!

Brian vidám pillantást vetett a fiára.

– Azt hiszem, ez a rész csak kitaláció, propaganda. Olyan történet, amit az újságok terjesztettek.

– Lehet. De Fala igazi kutya volt, nem pedig proper... popor...

– Propaganda.

– Igen, az.

– Hadd tippeljek – szólt Brian. – Szerintem szeretnél egy terriert, és már nem kell az angol buldog, amiért annyira odavoltál múlt hónapban.

– Hát igen...

– Na és a beagle, amiért a buldog előtt könyörögtél?

Tommy diadalmasan felemelte a kezét.

– A buldog és a beagle vedlik! Ugyanúgy, mint a spániel, aki itt lakott, mikor még kisbaba voltam. És arra lergiás vagyok. De a skót terrier nem vedlik. Arra biztos nem lennék lergiás! Dawn is azt mondja, hogy Fala jó lenne nekem!

Dawn felsóhajtott. Négy napig béke volt közte és Brian között, érintkezésüket udvarias távolságtartás jellemezte. Ám hirtelen lehullott az udvarias máz. A férfi jeges pillantást vetett rá, majd a fia felé fordult:

– Már beszéltünk erről, nem emlékszel? Az olasz út meg az iskolakezdés miatt várunk egy kicsit, mielőtt szerzünk egy kiskutyát.

– Te akarsz várni, nem én.

– Egy kölyökkutyának rengeteg törődésre van szüksége. Nem lehet egész nap egyedül hagyni, aztán meg...

– Nem is lenne egyedül! Dawn vigyázna rá, míg én suliban vagyok.

– Dawn már így is túl nagyvonalú volt velünk. De hamarosan vissza kell mennie a munkahelyére és a barátaihoz Bostonba. Nem várhatjuk el tőle, hogy egy kölyökkutyát is gondozzon.

– De nem akarom, hogy visszamenjen Bostonba! Meg lehet oldani, csak feleségül kell vened! Azt mondtad, kedveled. Láttam, ahogy bámulod, mikor nem veszi észre! És ő is kedvel téged! Ő mondta! Legjobb, ha összeházasodtok. Akkor majd ugyanabban az ágyban fogtok aludni, és majd együtt fogtok zuhanyozni, és muszáj lesz csókolóznotok is, de az nem olyan nagy baj, ugye?

Brian felvonta a szemöldökét.

– Honnan veszed a zuhanyozást? Ugye nem tévéztél titokban éjszaka?

– Dehogyan! Cindy mesélte, hogy a szülei ezt csinálják. Szerintem undi, de nekik tetszik.

Dawn próbálta megőrizni komolyságát.

– Ki az a Cindy?

– Egy meglehetősen koraérett ifjú hölgy, a közelben lakik – felelte Brian egykedvűen. – A bátyja vigyáz Tommyra, amikor Mrs. Wells nem ér rá.

– Ő a legjobb barátom, bár lány – magyarázta Tommy. – Szerintem meg fogod ismerni, ha hétfőn elviszel az iskolába. Akkor megkérdezheted az anyukáját, hogy igaz-e a zuhanyozás.

Brian komor arcot vágott, ezért Dawn nem viccelte el a kérdést. Az asztalra könyökölt, és a kislány felé bólintott:

– Az a helyzet, hogy sajnos allergiás vagyok a házasságra.

– Tényleg? Mint én a kutyaszőrre?

– Úgy valahogy. Ha eszembe jut, hogy oltár elé kell állnom, elkezdek rettenetesen viszketni.

– Én is viszketek, és feldagad a szemem, meg bevörösödik.

– Akkor tudod, miről beszélek. – Dawn elmosolyodott. – Kedveljük egymást apukáddal, de csak barátok vagyunk. És azok is maradunk, mind a hárman!

– Akkor is, mikor már Bostonban leszel?

– Hát persze.

Dawn továbbra is mosolygott, de a szája hirtelen kiszáradt a gondolattól, hogy vissza kell térnie nagyvárosi életéhez. Nagy korty shirazzal próbált megszabadulni kellemetlen érzéstől.

Szerencsére Tommy elkezdett csacsogni, és ez teljesen lekötötte a figyelmét. Csak este, miután lefektette a kislányt, kanyarodott vissza a beszélgetésük a hazatérésre.

– Sajnálom, hogy Tommy megkérte a kezét.

– Szerencsére lergiás vagyok a házasságra. Különben egyetlen rohammal bevehetné volna a szívemet.

– Nagyra értékelem, hogy beugrott Mrs. Wells helyett. Ma egyébként beszéltem vele. Jól halad a rehabilitáció, de úgy döntött, hogy továbbra is Kaliforniában marad. – Brian Dawn felé nyújtotta a desszertes tálat. – Várható volt, ezért már korábban megkértem az asszisztensemet, hogy találjon valakit helyette. Ma már fel is vette a kapcsolatot öt jelentkezővel, jövő hétfőn lesznek az első interjúk.

– Nagyon jó. Remekül szórakoztam Tommyval – és magával –, de vissza kell zökkennem a régi kerékvágásba. – Dawn szomorúan gondolt az irodában töltött napi tizenkét órára, a laptopjával töltött hosszú estékre, az örömtelen randevúkra. – Vissza kell kapnom az életemet. Egyébként nem terveztem semmit hétvégére. Gondoltam, hogy a fiával akarja tölteni az iskolakezdés előtt.

– Jól gondolta. Ami pedig a hétfőt illeti... az iskola azt szeretné, ha a szülők kísérik el a gyerekeket. Meg kellett adni egy másik személy nevét baj esetére. A maga nevét adtam meg, mert Tommy nagyszülei messze laknak.

– Értem – biccentett Dawn.

El kell válnia Tommytól és az apjától, amíg még képes rá, gondolta. Végignézett a tiszta konyhapulton.

– Úgy látom, itt kész vagyunk – mondta. – Akkor hát holnap reggel találkozunk. Vagy máskor. Elindult a portáslak felé vezető keskeny úton.

– Dawn, várjon!

Brian arca feszült volt, már-már komor.

– Az utóbbi pár nap... Nagyon élveztem... Én...

Dawn nagyot kacagott.

– Maga mi? Bámult, mikor nem néztem oda? Azt kívánta, bárcsak lett volna múltkor bátorsága közelebb jönni?

Brian kék szemében különös fény villant. Halkan mondott valami csúnyát, majd közelebb lépett.

– Igen és igen. – Átölelte Dawn nyakát. – Azon gondolkodom, mért vártam ezzel mostanáig... Szünetet tartott, aztán az ajkára hajolt.

Dawn sokszor elképzelte a csókját, ám a valóság mindent felülmúlt. Meg aztán ez a széles váll, ezek az izmok... Nem tehetett mást: Brian nyaka köré fonta a karját.

A férfi halk sóhajjal magához ölelte. Dawn megérezte kemény péniszét, s ettől benne is fellobbant a vágy. Szorosabban hozzásimult Brianhez, ő azonban riadtan hátralépett.

– Nem szabadott volna ezt tennem. Sajnálom. Nem is tudom, mi lett volna, ha Tommy betoppan.

– Várjunk csak: az előtt küldött minket zuhanyozni! Nem hinném, hogy megijedne egy apró kis csóktól.

– Nem, de...

– Értem én! Nem akarsz hamis reményeket ébreszteni szegényben. Pedig csak testi vágyról van szó, és nem érzésekről... – Dawn ajka gúnyos mosolyra húzódott. – Jó éjszakát, rosszfiú. Majd valamikor látjuk egymást.

7. FEJEZET

Szombat reggel ragyogóan sütött a nap – nem állt éppen összhangban Brian hangulatával, aki le sem hunyta a szemét az előző este elcsattant csók miatt. Még jó, hogy Dawn olyan gyorsan lelépett. Különben aligha tudott volna ellenállni, és meghívta volna egy brandyre. Nem sokkal később aztán a tárgyra tért volna... a kanapén, vagy akár a padlón... esetleg rögtön az ágyban. Már is látta maga előtt Dawnt, amint tökéletes testével végignyúlik a lepedőn.

A fenébe! Brian dühösen kipattant az ágyból, de a kép tovább üldözte. Zuhanyozás és borotválkozás közben is egyre csak Dawn járt a fejében. A nevetős, érzéki, hívogató Dawn...

Csak úgy küldte felé a magas frekvenciájú jeleket.

A cége, az EAS hónapok óta küzdött egy ilyen frekvenciáért. Hétfőn éppen ez ügyben volt fontos találkozója az FCC, a szövetségi kommunikációs bizottság embereivel. Ezt és Tommy iskolakezdését figyelembe véve sűrű hét elejére számított.

Farmert, pulóvert és cipőt húzott, s közben azon tűnődött, mit kezdjen magával ezen a napon. Néhány órára be kellett volna mennie az irodába, hogy felkészüljön a bizottsági ülésre, aztán Travis Westbrookot kellett volna körbekalauzolni a új munkahelyén. De rögtön utána arra gondolt, hogy Travisnek biztos nem lenne kifogása, ha elhalasztanák a dolgot – elvégre a barátja most bizonyára Kate-tel szeretné tölteni minden idejét. Annyira boldogok voltak, amikor megújították az esküjüket a Trevi-kútnál!

Ez a szerelem kiállta az idő próbáját, egy egész életre szól. Akárcsak az, ami közte és Caroline között volt...

Brian elnézte az éjjeliszekrényén lévő fotót. Caroline-t ábrázolta, Tommyval a karjában. Néhány héttel azelőtt készült, hogy kiderült, felesége szörnyű szédülési rohamait egy gyorsan növekvő agydaganat okozza. A kemoterápia nem hatott, ezért Caroline beleegyezett a műtétbe, bár tudta, hogy az végzetes következményekkel járhat. Így is történt: nem élte túl.

Brian gombócot érzett a torkában. Hirtelen rádöbrent, hogy már nem tudja felidézni a felesége hangját, nevetését.

Immár egy másik nő nevetésétől volt hangos a ház, egy másik nő hangja töltött meg mindent étellel. Élénk, ellenállhatatlan teremtés, aki őszinte szenvedéllyel viszonzta a csókját, és gúnyosan kikacagta, mikor visszavonulót fújta.

Kiment a konyhába, ahol forró kávé várta, mellette pedig Dawn üzenete:

Sok az elmaradásom, ma napközben a portáslakban maradok. Jelentkezz, ha indulni kell Westbrookékhoz.

Brian félig csalódottan, félig megkönnyebbülten gyúrta össze a papírdarabot. Töltött magának a kávéból, majd elmerült a pénzügyi hírekben, amíg Tommy meg nem érkezett. Pizsamában volt, a haja kócosan meredt ezerfelé.

– Tessék visszamenni! – szólta rá. – Arcmosás, fogmosás, fésülködés, öltözködés!

Tommy úgy tett, mintha nem hallaná.

– Hol van Dawn? – kérdezte.

– A portáslakban. Dolgozik.

A kisfiú elindult az ajtó felé.

– Mondanom kell neki valamit.

– De ne most!

– Azt mondta, hogy bármikor átmehetek hozzá!

– Én pedig azt mondom, hogy most el van foglalva. Mars a fürdőszobába! Aztán megreggelizünk, a többit pedig kitaláljuk.

- De...
- Indulás!

Tommy vonakodva bár, de engedett a szigorú parancsnak. Brian kicsit megsajnálta, de nem mutatta, inkább nekiállt elkészíteni a reggelit.

A remek szalonnás rántotta véget vetett a nyomott hangulatnak. Tommy jókedvűen lógázta a lábát az egyik bárszéken.

- Ma mit fogunk csinálni? - kérdezte.
- Mit szólnál, ha megnéznénk a Redskins hazai pályán?
- Ez komoly?!
- Aha.
- Dawn is velünk jön?
- Nem, ma fiúnapot tartunk. Tízkor kezdődik a meccs, szóval iparkodnunk kell.